

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 332/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. K. a M. K., obaja bytom S., zastúpených advokátkou Mgr. M. B., S., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Okresným súdom Stará Ľubovňa pod sp. zn. 5 C 14/2007, Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 8 Co 148/2008 a Krajskou prokuratúrou v P. pod sp. zn. Kc 153/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. a M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2009 osobne do podateľne doručená sťažnosť V. K. a M. K., obaja bytom S. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Okresným súdom Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 14/2007, Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod

sp. zn. 8 Co 148/2008 a Krajskou prokuratúrou v P. (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. Kc 153/09.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 14/2007-385 zo 17. júna 2008 bola zamietnutá žaloba sťažovateľov ako žalobcov proti Slovenskej republike (ďalej len „žalovaná“), zastúpenej alternatívne Pamiatkovým úradom Slovenskej republiky, Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, resp. Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“), o nahradenie prejavu vôle uzavrieť kúpnu zmluvu. Rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 148/2008-427 z 20. apríla 2009 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa názoru krajského súdu treba súhlasiť s okresným súdom, ktorý dospel k záveru, že kúpna zmluva o predaji prebytočného nehnuteľného majetku štátu sťažovateľom nebola uzavretá v súlade s osobitným ponukovým konaním a nenadobudla platnosť, pretože ministerstvo financií k nej neudelilo súhlas. Okrem toho sťažovatelia nepreukázali ani naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že kúpna zmluva uzavretá medzi sťažovateľmi a žalovanou bola v súlade s osobitným ponukovým konaním a s cenovou ponukou sťažovateľov. Ak by sa aj žalobe vyhovel, právne postavenie sťažovateľov by sa nezlepšilo, nenadobudli by na základe takéhoto rozsudku vlastníctvo k nehnuteľnostiam, o ktoré v zmluve išlo. Zmluva je totiž v dôsledku nesúhlasu ministerstva financií neplatná. Ustanovenie § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku pripúšťa len žalobu o určenie práva, a nie aj o určenie právnej skutočnosti, za čo nepochybne treba považovať aj predmetnú žalobu. Možnosť takejto žaloby nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu.

Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania datovaný 19. júna 2009 a doručený generálnej prokuratúre 29. júna 2009. Generálna prokuratúra poverila vybavením podnetu krajskú prokuratúru, ktorá prípisom č. k. Kc 153/09-4 z 11. augusta 2009 oznámila, že podnet ako nedôvodný odkladá. Po skonštatovaní, že rozsudky všeobecných súdov nadobudli právoplatnosť 28. mája 2009, dospela krajská prokuratúra k názoru, že nie sú splnené zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania. Ministerstvo financií 4. júna 2006 oznámilo, že nesúhlasí

s predajom majetku štátu, ktorý je uvedený v kúpnej zmluve. Svoje nesúhlasné stanovisko aj odôvodnilo. Neudelením súhlasu ministerstva financií s prevodom majetku štátu nenadobudla zmluva platnosť. Zo zákona vyplýva, že na udelenie súhlasu či nesúhlasu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní a takéto rozhodnutie nemôže všeobecný súd preskúmať. Oprávnenie ministerstva financií na udelenie súhlasu s kúpnu zmluvou je originálnou právomocou danou zákonom. Keďže v danom prípade bola zmluva uzavretá v rozpore s osobitným ponukovým konaním, nebolo možné súhlas udeliť. Treba súhlasiť aj s názorom všeobecných súdov o nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľov na požadovanom určení.

Podľa názoru sťažovateľov sú rozsudky všeobecných súdov právne irelevantné vzhľadom na zásadu, podľa ktorej z nepráva nikdy nemôže vzniknúť právo. Bol preukázaný aj naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktorý je daný potrebou usporiadať vlastníctvo k nehnuteľnostiam tvoriacim predmet kúpnej zmluvy.

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd zrušil z dôvodu porušenia ich ústavného práva na spravodlivý súdny proces právoplatné rozhodnutia a vec vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti konaniam vedeným okresným súdom pod sp. zn. 5 C 14/2007 a krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 148/2008 treba považovať za oneskorene podanú.

Ako sa v prípise krajskej prokuratúry č. k. Kc 153/09-4 z 11. augusta 2009 konštatuje, rozsudky všeobecných súdov nadobudli právoplatnosť 28. mája 2009. Toto konštatovanie sťažovateľa nijako nespochybnili, a preto z neho ústavný súd vychádza. Preto, pokiaľ bola sťažnosť osobne doručená do podateľne ústavného súdu až 27. augusta 2009, stalo sa tak po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajskou prokuratúrou pod sp. zn. Kc 153/09. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Stanovisko krajskej prokuratúry, s ktorým sťažovatelia nesúhlasia, je plne v súlade s právomocami prokuratúry v danej oblasti. Generálny prokurátor Slovenskej republiky je oprávnený podať v zákonnej lehote jedného roka proti právoplatnému rozsudku všeobecného súdu mimoriadne dovolanie postupom podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Jednou zo základných podmienok podania mimoriadneho dovolania je existencia podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu (§ 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Mimoriadne dovolanie je povinný podať vtedy, ak zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon, a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Keďže v danom prípade dospeli orgány prokuratúry k zisteniu, že rozsudky všeobecných súdov sú v súlade so zákonom, treba odloženie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania považovať za legitímny výkon právomocí orgánov prokuratúry v danej oblasti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2009